

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІА ЗАПОБИГАННЯ КОРУПЦІЇ

Отже, як можна було побачити, рішення Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення положень процесуального законодавства хоч й є інтерпретаційними актами, проте вони мають нормативний характер, містять обов'язкові норми - роз'яснення, які впливають на право розуміння і судове правозастосування, заповнюють існуючі в процесуальному регулюванні прогалини, а відтак рішення Конституційного Суду України є джерелами цивільного процесуального права. Саме норми - роз'яснення які містяться в рішеннях Конституційно Суду, мають субсидіарно допомагати досягненню суспільно- очікуваним нормативно закріпленим наслідкам процесуального регулювання, тобто своєчасно, всебічно і правильно розглянути цивільну справу та захистити порушені чи оспорювані права і законні інтереси сторін у справі. Безумовно, ефективність цивільного процесуального регулювання в цілому повинна досягатися не лише за рахунок прийняття Конституційним Судом норм - роз'яснень, але такі рішення мають стати спрямовуючим чинником в оптимізації процесуального регулювання цивільного і господарського судочинства.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 року № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - № 30. – ст.141.
2. Барабаш Ю. Преюдиціальність рішень Конституційного Суду України: проблемні питання теорії та практики / Ю. Барабаш // Право України.- 2016- № 6.- С. 45-52.
3. Про Конституційний Суд України: Закон від 16.10.1996 № 422/96-ВР // Відомості Верховної Ради України від 03.12.1996 – 1996 р., № 49, стаття 272.
4. Васильєв С. В. Цивільний процес України: навч. посіб. / С. В. Васильєв. – К. : Центр учбової літератури, 2018. - 348 с.
5. Цимбалістий Т.О. Конституційне звернення як засіб захисту прав людини // Науковий вісник Херсонського державного університету. Випуск 1. Том 1. 2016. – С. 131-134.

Когут Є.О.,курсант 1 курсуННІ №3 НАВС

Науковий керівник: доцент кафедри філософії права та юридичної логіки НАВС, кандидат юридичних наук

Шевчук Р.М.

ПОЛІТИЧНЕ ЛІДЕРСТВО, ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ В УКРАЇНІ

Політичне лідерство тема наразі актуальна та потребує більш детального розгляду, адже в умовах існування української державності закономірно постає питання про деталізацію та аналіз такого специфічного феномену. Чи є лідер головною запорукою успіху та процвітання країни, чи

існував в Україні лідер, який за своїми безпосередніми якостями міг привести країну до процвітання та які чинники вплинули на зворотнє, який саме лідер потрібен Україні?

Зустрічається достатня кількість варіацій стосовно визначення, політичного лідера і щоб скласти цілісну картинку та мати загальне уявлення про подальший розвиток подій недостатньо оперувати лише одним визначенням, тому доцільно буде навести кілька дефініцій, які обґрунтують таке на перший погляд зрозуміле поняття.

Політичний лідер – це авторитетний член організації групи, суспільства, особистий вплив якого дозволяє відігравати суттєву роль у політичних процесах.

Політичний лідер – людина-провідник, яка створює взаємодію між масовим суб'єктом політичного процесу та окремими особами, в результаті якого ті беруть на себе достатній обсяг прав та відповідальності для здійснення керівництва масами.

Ще зі стародавніх часів виокремлювали найбільш досвідчених, сміливих, людей видатного розуму та волі, які вели за собою суспільство, вирішували актуальні проблеми, дотримуючись принципу «бути з тих, за ким слідує», а народ в свою чергу притримувався позиції «слідую за тим, кому довіряю». Тож ми можемо говорити про якусь специфіку лідерства, щось що притаманне тільки цій людині, набір певних якостей, здібностей та суб'єктивних характеристик лідера. Вчені, якими була спроектована та виведена у світ теорія рис або ж теорія лідерських якостей, зробили перші спроби щодо пояснення лідерства. Відповідно до неї лідерами не стають, а народжуються. На їхню думку з самого народження лідери мали чітко сформовані якості, які вирізняли їх з поміж інших, так званих «великих людей» було видно відразу і при подальшому вивченні цієї теорії виділяли чотири групи лідерських якостей:

- Фізіологічні: вага, зріст, статура, зовнішній вигляд, здоров'я.
- Емоційні: незалежність, сміливість, чесність, ініціативність, здатність до вирішення проблем. Виявляються через характер людини.
- Особистісно-ділові: навички для виконання своїх функцій.
- Інтелектуальні: начебто рівень інтелекту лідерів вище.

Тож особливості політичного лідера в Україні ми будемо розглядати за цими чотирма критеріями. Ось яким повинен бути справжній лідер: за тіло будовою – мезоморф, вага відповідно до зросту, ознаки зовнішності: високий лоб, не широкі щелепи та не сплюснутий ніс, погляд прямий, впевнений. За типом характеру: рішучий, спроможний до змін, здатний обирати завідомо правильний напрям руху, вміє визнавати свої сильні та слабкі сторони, оперувати ними. За особистісними навичками, повинен мати певний досвід до того як стане політичним лідером. Інтелектуальна характеристика: знання мов, яке на думку науковців розширює кругозір, та вищий інтелектуальний рівень в цілому.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІА ЗАПОБИГАННЯ КОРУПЦІЇ

На прикладі першого президента Кравчука ми можемо виокремити його знання в області економіки та політекономії, за тілобудовою минулий голова держави ендоморф, який характеризує себе як емоційно врівноважений, добродушний та не здатний на рішучі дії. Досвід має значний, політична діяльність почалась ще з 1970 року – посади завідувача кафедри організаційно-партійної роботи ЦК КПУ. Інтелектуальна характеристика більш ніж достатня, має науковий ступінь професора. До виконання функціональних обов'язків пристосований за напрямком діяльності. Його жага до сталого політичного життя поставила на Україні відбиток нейтрально пройденого президента, який за роки свого правління не виправдав очікувань тогочасних українців.

Наступним президентом став Леонід Кучма за Шелдоном, мезоморф, що визначає його як здатного до прогресивних змін, впевненого у собі та своїх силах, здатного до сильного опору. Вага відповідно до зросту, ріст близько 185 см, високий лоб та звужена щелепа. За типом характеру: рішучий, спроможний до змін, здатний обирати завідомо правильний напрям руху, вміє визнавати свої сильні та слабкі сторони, оперувати ними. Саме такими рисами ми можемо наділити другого президента України, який єдиний за всю історію існування незалежної України був обраний на два терміни.

Третім президентом став Віктор Ющенко, який запам'ятався нам своєю рішучою українською позицією. Соматотип характерний для ектоморфа, який в свою чергу виявляє себе як тонка вразлива натура, більше схильна до замкнутості, та прояву соціофобії. За час його керування державою ніяких позитивних або негативних змін не трапилось, з цього можна сформувати основні риси його характеру, а саме: нерішучість, відсутність внутрішнього стержня та непохитності духу. Особистісних навичок зазнав на посаді прем'єр-міністра, часів представницького апарату Кучми. Це дає нам змогу зробити суб'єктивний висновок, щодо того, що Ющенко не мав бажання до управління країною задля забезпечення її достатку та подальшого вступу в ЄС, і хоча він говорив, що майбутнє України це шлях до Європи, до рішучих дій так і не перейшов.

Віктор Янукович, президент який буде асоціюватися в українців із жорстокістю, тотальною корупцією та авторитарним підходом до влади. Дві зняті судимості, покровительство Росії та голос за «гречку» на той час не викликали сумнівів у українців. За тілобудовою ектоморф, хоча доцільніше було б характеризувати його за теорією Чизаре Ломбразо, який висвітлив загальну характеристику злочинців. На жаль «легітимний» президент під опис злочинця не підходить. Говорити в даному випадку про політичного лідера безглуздо, адже справжній лідер приходить до влади за допомогою чесної конкуренції.

Наразі останній президент України Петро Порошенко який за 5 років керування державою, відкрив Україні безвіз, зміцнив армію та створив першооснову для існування автокефальної церкви. Про нього ми можемо

сказати: ендоморф – не здатний до активних дій, доброзичливий та братерський. Зазвичай намагається залагодити будь-які конфлікти мирним шляхом. Риси характеру: сміливість, чесність, ініціативність, здатність до вирішення проблем. Його особистісні навички, а саме посада міністра закордонних справ, участь в різноманітних партіях дають йому величезний потенціал до управління державою.

Тож, із всього вищесказаного ми можемо сказати, що українці це нація, яка в силу свого недовгого існування як самостійної держави не може виокремити потенційного політичного лідера. Особливості політичних лідерів, це перш за все не ознаки зовнішності, соматотип чи певні риси характеру це здатність людини до керування. Її статечні погляди та вектор мислення який спонукає країну до змін. І ще одна, напевно, головна риса політичного лідера це наявність свідомого народу, адже яким би сильним він не був без діючого громадянського суспільства та суспільства в цілому функціонування такої одиниці як лідер буде неефективним.

Список використаних джерел

1. Політичний лідер як стабілізуючий фактор сучасного суспільства
Режим доступу: <http://pohilo.vk.vntu.edu.ua/file/ad7ae889>
2. Політичне лідерство в Україні. Режим доступу:
<http://bibliofond.ru/view.aspx?id=468346>
3. Кухта Б. Політичні еліти і лідери / Б. Кухта, Н. Теплоухова. - 2-ге вид., переробл. і допов. - Львів : Кальварія, 1997.
4. Шляхтун П. П. Політологія (теорія та історія політичної науки) : підручник / П. П. Шляхтун. - К. : Либідь, 2002.
5. Логвина, В. Л. Політологія [Текст] : навчальний посібник / В. Л. Логвина. - К. : Центр навчальної літератури, 2006.

Мазур М.І. курсант 1 курсу ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: доцент кафедри філософії права та юридичної логіки НАВС, кандидат юридичних наук **Шевчук Р.М.**

ЛОБІЗМ, ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ В УКРАЇНІ

Сучасна складність та плюралізм політичних систем ставить питання про актуальність їх розгляду в принципово новій фундаментальній площині, яка б давала змогу більш ґрунтовно розуміти сучасний політичний вимір. Сьогодні, маючи певний досвід політичної та державної розбудови, ми маємо принципово по-іншому подивитися на цілу низку політичних процесів, з метою вивчення та вирішення переліку питань, гальмуючих політичний розвиток та детермінуючих вектор динаміки сучасної політики.

Одним з таких процесів є лобізм. Лобізм, як скоординована практика відстоювання інтересів чи чинення тиску на законодавців і чиновників